

Doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede!

“... opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt” (2 Cor. 5:15)

Vorige maand is gesproken over het beoefenen van de gemeenschap met God. De klacht van broeder Tozer werd genoemd dat er zo weinig persoonlijke kennis van de Here is onder christenen. Het enige wat in de vorige overdenking genoemd is in verband met de omgang met God is het aspect van de Verzoening in Christus Jezus, als de enige basis voor het kennen van God. Deze overdenking wil verder stilstaan bij de diepte van die Verzoening.

De nieuwe mens

Vorige maand is al genoemd dat Verzoening betekent teruggebracht te worden in Gods voornemen om Zijn Zoon te verheerlijken. Als we tot geloof in Jezus komen, krijgen we deel aan de Nieuwe Schepping, de Nieuwe Mens. De Here Jezus wordt juist hierin verheerlijkt, dat Hij in de grootst mogelijke volheid geopenbaard wordt in en door Zijn verlossen heen. Hij wordt zichtbaar in mensen die, voordat zij tot bekering kwamen, het tegenovergestelde van Zijn goddelijke natuur lieten zien in hun harten en manier van leven. Zijn goddelijke kracht, de opstandingskracht, heeft dan gemaakt dat zij op Hem zijn gaan lijken. En hoe onvoorstelbaar groot is het verschil tussen de oude en de Nieuwe Mens! Vorige maand vertelde ik dat ik op zeventienjarige leeftijd moest toegeven dat ik een grote egoïst was. Nu begin ik steeds meer te zien dat egoïsme het wezen van de oude mens is en goddelijke, zich opofferende liefde het wezen is van de Nieuwe Mens; precies het tegenovergestelde. Bij onze wedergeboorte krijgen we plotseling deel aan die nieuwe natuur, maar de realiteit daarvan blijft maar steeds dieper tot ons doordringen. Daarbij is het belangrijk te zien dat het niet gaat om een soort heldhaftige opoffering van onszelf, maar om een overname van het leven van Christus in ons. Ik moet hervormd worden naar de vernieuwing van mijn denken. Ik moet eraan wennen dat het “doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede” mijn nieuwe natuur is geworden.

Een levensslaaf van Christus

Als we naar de Here Jezus Zelf kijken, zien we een totale liefdesovergave

aan de Vader. Met deze liefdesovergave hebben we het diepste Wezen van Christus te pakken. En dat is nu precies wat bezig is ons leven, onze harten te doortrekken. Dat is waar God op uit is, datgene wat uitgedrukt wordt in het Griekse woord *doulos*, een levensslaaf. God heeft de mens als *doulos* geschapen. De mens heeft zich daarvan los willen maken, maar Christus heeft de mens in Zichzelf weer de mogelijkheid gegeven terug te keren naar Gods oorspronkelijke gedachte met de mens. En Jezus heeft dat soort leven, dat hemelse, geestelijk leven, in Zijn wandel op aarde geopenbaard en door Zijn dood en opstanding beschikbaar gemaakt voor een ieder die gelooft.

Het Kruis

Het Kruis van Jezus is niet alleen een historische gebeurtenis. Het is een geestelijke werkelijkheid. Door onze wedergeboorte krijgen we deel aan die werkelijkheid; niet dat we zelf ook fysiek gekruisigd worden, maar wel dat die opofferingsgezindheid in ons uitgewerkt wordt. We identificeren ons met de gekruisigde Christus. God brengt ons in situaties waarin we de kans krijgen om het Leven van Zijn Zoon te openbaren. Dat is Zijn hele doel met ons. We gaan steeds meer begrijpen dat dat overgegeven leven van Christus in ons niet een optie is, maar dat dat nu juist hetgeen is waar God op uit is: delen in het lijden van Christus (niet meer mijn wil...) om te komen tot het delen in Zijn opstanding (zie Fil. 3:7-11).

Zo werdt gij de Mijne

Dit aspect van het christenleven, het niet meer van jezelf zijn maar het eigendom geworden te zijn van Christus, lijkt ondergesneeuwd te zijn. En toch is dit de essentie van christen zijn! Er is misschien veel activiteit en er wordt van alles georganiseerd. Maar de Heer heeft alleen behagen in iets dat uit Hemzelf is voortgekomen. “Zo werdt gij de Mijne,” zegt de Heer tegen Zijn volk (Ezech. 16:8) en Hij somt op wat Hij allemaal voor haar gedaan heeft om haar tot de Zijne te maken. Wat is dan de logische respons, op zo’n grote ontferming, liefde en barmhartigheid, zo’n groot offer, het kostbare bloed van Zijn geliefde Zoon? “Make me a captive, Lord, and then I shall be free,” luidt de eerste regel van een lied van de Schotse prediker George Matheson (1842-1906), “Neem mij gevangen, Heer, dan ben ik waarlijk vrij.” Dat is de toon die de Here behaagt. In het laatste couplet schrijft hij: “My will is not my own Till Thou hast made it Thine,” “Mijn wil behoort mij niet, eer hij U toebehoort.” Dat is de zuivere echo van de overgave van de Here Jezus Zelf. Het leven van de Here Jezus was diep geworteld in deze broeder. Het was door lijden heen dat deze prachtige verzen uit zijn pen kwamen. Het

zijn stromen van levend water, vanuit de Bron, Jezus Christus. We prediken bruikbaarheid voor de Here en dat is op zich goed, maar wat bedoel je met bruikbaarheid? Als je je bij bruikbaarheid voorstelt dat je op een podium een menigte toespreekt, dan zit je er naast. Als God met je kan doen wat Hij wil, dan ben je bruikbaar. Voor de Here Jezus betekende dat het Kruis van Golgot-ha. Voor mij betekent het de uitwerking van datzelfde Kruis in mijn leven.

H.d.J.